

XX.

Случката у Селацинѣтъ на Елжитъ.—

Графътъ уварди обѣщаніето си. Есеньта, ед-
на каляска Евхбургска ся запря предъ селацина-
та, за да земе добритѣ стари. Сынъ атъ имъ пла-
ка горко, като ся раздѣли съ родителитѣ си, а сна-
ха имъ, напротивъ броеше днитѣ и часоветѣ, кога
ще стигне минута та на отхожданіето имъ, и ся
радваше, като глѣдаше събеси свободнѣ отъ тя-
гостъ тѣ която имаше. Нѣ радостъ та й не бѣше
за много, защото Кучарътъ й вручи писмо, което
ѣ задължаваше да плаща на ближій атъ касіериятъ
на Князь атъ, количество на пари колкото бѣха до-
волни за прехранѣ на старитѣ, преписка на което тя
понапредъ бѣ подписала и ако ся откажеше щеше
да ся гонѣ отъ сѣдилището. Като прочете запискѣ-
тъ, и разбра съдържаніето ѣ, влезе ядосано въ ста-
ѣ тѣ си и кълнеше умразнитѣ, както тяги нари-
чаше, стари.

Подпаднахме на полошо нещастіе отъ прьво-
то, изрыка, полвинѣтъ щехме да мждивяваме, ако